

Op bezoek bij oma rozijntje

Alles Kidz

Stijn heeft altijd een doosje rozijntjes op zak. “Rozijntjes zijn gezond”, zei zijn oma altijd. Hij noemde haar ‘oma rozijntje’. Ze deed overal rozijntjes in: in de vla, de koekjes en het brood dat ze bakte. Ze was zelf een beetje op een rozijntje gaan lijken: lekker rond en met rimpeltjes. Ze vond het grappig dat hij haar oma rozijntje noemde. Overal kon ze om lachen en als zij lachte, werd de hele wereld vrolijk.

Als Stijn het doosje rozijntjes in zijn zak voelt, denkt hij vanzelf aan oma. Dat maakt hem vrolijk en tegelijkertijd verdrietig. Hij is op weg naar opa; samen gaan ze elke zaterdag op bezoek bij oma. Eerst gingen ze naar het ziekenhuis. Daar lag oma met de ogen dicht in een ijzeren bed. Stijn zag alleen haar grijze haren; haar gezicht was even wit als de lakens. Ze lachte niet meer en dat deed hem verdriet. Ook de slangetjes die aan haar vastzaten, deden hem pijn.

Nu gaan ze op bezoek bij oma op het kerkhof. Opa heeft zijn zondagse pak aan. “Oma hield van mooie mensen”, zegt hij. Stijn weet nog dat ze daar altijd achteraan zei: “Van buiten en van binnen.”

Naar het kerkhof

Zodra ze de deur uit stappen, neemt Stijn opa's hand stevig vast. Het is een grote hand met rimpels en kloven, maar vooral een vertrouwde hand, een om nooit meer los te laten. De weg naar het kerkhof is meestal een stille tocht. Stijn heeft geen zin om te praten; hij moet te veel aan oma rozijntje denken. Hij wil haar zo graag terug. Hij wil weer op haar schoot zitten en naar haar verhalen luisteren of voelen aan de rimpeltjes op haar wang. Op weg naar het kerkhof moet hij altijd vechten tegen zijn tranen, maar vechten helpt niet, ze komen vanzelf. Soms ziet hij dat opa ook traant. Als ze zwijgend door de straten lopen, knijpt Stijn even in de grote hand en dan kijkt opa naar beneden en knipoogt of hij knijpt even terug.

Bloemen in de berm

Ze passeren een drukke weg. In de berm liggen kransen en bloemen die er vorige zaterdag niet lagen. Stijn vindt het vreemd: er is geen tuin, alleen een weg met gras aan de kant en dan ligt hier zomaar een stapel bloemen. Er liggen ook mooie tekeningen tussen. ‘Voor Jan’, leest Stijn. “Opa, wie is Jan en waarom krijgt hij zoveel bloemen?” “Het is een triest verhaal”, zegt opa. “Jan is hier op weg naar school heel ongelukkig gevallen met zijn fiets.

Nu is hij dood. Zijn vrienden zijn op deze plek bijeengekomen om over hem te praten en aan hem te denken. Ze vergeten hem niet en om dat te laten zien, hebben ze bloemen neergelegd en dingen die bij hem passen. Als ze deze bloemen zien, zullen ze voortaan altijd aan hem denken.” “Ligt hij hier?” vraagt Stijn. “Nee, Stijn, de doden liggen op het kerkhof, waar ook oma ligt.”

Op het kerkhof

Het is druk op het kerkhof, mensen met bloemen, en nog meer bloemen en mensen. “Het is bijna 2 november. Dan is het Allerzielen, het feest van de dode mensen”, zegt opa. “Het is de dag dat de levenden extra aan hun doden denken. We mogen ze niet vergeten.” Stijn denkt: ik zal oma rozijntje nooit vergeten, maar waar ze ligt, is hij wel vergeten.. Het is ook zo'n grote tuin met kruiden, engelen, vlinders en beelden van dingen die hij niet begrijpt. Oma heeft gelukkig een eenvoudig kruis; dat begrijpt Stijn wel.

Vaak zie je een kruis op een grafsteen maar soms zijn er andere afbeeldingen, bijvoorbeeld een duif met in zijn bek een palmtak. Die duif komt ook voor in het verhaal over de ark van Noah. Heel de aarde stond onder water en alle dieren waren dood, behalve die in de ark. Noah was blij toen hij de duif zag want door die groene palmtak wist hij dat het water aan het zakken was. Ze zouden niet verdrinken. Het leven zou het winnen van de dood. >>

“Let op,” zegt opa, “eerst naar links, op het einde rechts en dan de achtste rij links in het midden, onder de treurwilg. Die laat zijn takken hangen van verdriet en om oma te beschermen.”

Als ze onder de treurwilg staan, komt het moeilijke moment: opa wil dan zijn beide handen vrij hebben. Hij wil de grafsteen schoonmaken, de dode bloemen weghalen en met zijn beide handen over het graf strijken. Goedendag tegen oma zeggen, noemt hij dat. Stijn wil de grote hand niet loslaten; hij wil die altijd blijven voelen, altijd veilig bij opa zijn. Hij heeft oma's hand al moeten loslaten en hem nooit meer teruggekregen. Opa's hand moet bij hem blijven. Stijn voelt dat opa's rechterhand zijn pink losmaakt; drie keer moet hij dat doen voor de pink echt loslaat. Dan de ringvinger, die niet wil; dan moeizaam de middenvinger en de wijsvinger samen loswrikken en tenslotte de duim. Nu pakt opa Stijns hand met beide handen vast en zegt: “Je hand is nu los maar in mijn hoofd en mijn hart

kom je nooit meer los; daar zit je vast, samen met oma.” “Maar dat voel ik niet”, zegt Stijn. “Toch wel, jongen. Doe je ogen dicht en kijk: daar is oma weer.”

Daar is oma weer...

Stijn ademt diep en knijpt zijn ogen dicht. “Zwart”, zegt hij. “Niet opgeven, Stijn. Adem diep in en uit, en houd je ogen stijf dicht.” Het gebeurt langzaam: daar verschijnt oma rozijntje. Stijn ziet haar alsof hij naar een foto kijkt. Ze heeft weer rimpeltjes en ze lacht naar hem. “Blijf bij mij”, zegt hij. In zijn hoofd komt haar antwoord: “Ik ben bij jou, ook al heb je mij moeten loslaten.” Stijn knikt. Hij doet zijn ogen open en gaat tegen opa aan staan. “Wij blijven nog lang samen, hè opa. Oma loslaten is al moeilijk genoeg.” Opa neemt Stijns hand vast en knikt.

Samen gaan ze de stille weg terug. ■

